

EBA/GL/2014/05

7 juli 2014

Riktlinjer

om betydande kreditrisköverföring enligt artiklarna 243 och 244 i
förordning (EU) nr 575/2013

EBA:s riktlinjer om betydande kreditrisköverföring i samband med värdepapperiseringstransaktioner

Riktlinjernas status

Detta dokument innehåller riktlinjer som utfärdats i enlighet med artikel 16 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den 24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (nedan kallad *EBA-förordningen*). Enligt artikel 16.3 i EBA-förordningen ska behöriga myndigheter och finansinstitut försöka följa riktlinjerna med alla tillgängliga medel.

I riktlinjerna ger Europeiska bankmyndigheten (EBA) sin syn på vad som är lämplig tillsynspraxis inom det europeiska systemet för finansiell tillsyn och på hur unionslagstiftningen bör tillämpas inom ett visst område. EBA förväntar sig därför att alla berörda behöriga myndigheter och finansinstitut följer riktlinjerna. De behöriga myndigheter som omfattas av riktlinjerna bör följa dem genom att på lämpligt sätt införliva dem i sin tillsyn (t.ex. genom att ändra sin rättsliga ram eller sina tillsynsrutiner). Detta gäller även när riktlinjerna främst riktar sig till institut.

Rapporteringskrav

I enlighet med artikel 16.3 i EBA-förordningen ska de behöriga myndigheterna underrätta EBA om huruvida de följer eller avser att följa riktlinjerna. I annat fall ska de senast den 7 september 2014 ange skälen till att de inte avser att följa riktlinjerna. Om behöriga myndigheter inte underrättar EBA inom denna tidsfrist anser EBA att de inte följer eller tänker följa riktlinjerna. Underrättelserna bör ske på formuläret i avsnitt 5 och skickas till compliance@eba.europa.eu med referensnummer EBA/GL/2014/05. Underrättelserna bör skickas av personer med lämplig behörighet att för den behöriga myndighetens räkning rapportera att riktlinjerna följs.

Underrättelserna offentliggörs på EBA:s webbplats i enlighet med artikel 16.3 i EBA-förordningen.

Avdelning I – Tillämpningsområde och allmänna principer

1. Tillämpningsområde

1. Dessa riktlinjer riktar sig till

- a. institut som är originatorer som omfattas av artiklarna 243 och 244 i förordning (EU) nr 575/2013,
- b. behöriga myndigheter.

2. Institut som är originatorer bör tillämpa i) de allmänna kraven i dessa riktlinjer på alla transaktioner som hävdas leda till betydande kreditrisköverföring enligt artikel 243 eller artikel 244 i förordning (EU) nr 575/2013, och ii) de särskilda kraven i dessa riktlinjer vid betydande kreditrisköverföring till tredje parter enligt artikel 243.4 eller artikel 244.4 i förordning (EU) nr 575/2013.

3. Behöriga myndigheter bör tillämpa dessa riktlinjer i följande situationer:

- a. För att upptäcka värdepapperiseringstransaktioner där kreditrisken inte bedöms ha överförts, trots att transaktionerna uppfyller något av villkoren i artikel 243.2 eller artikel 244.2 i förordning (EU) nr 575/2013.
- b. För att bedöma om ett institut som är originator uppfyller de allmänna kraven i riktlinjerna beträffande alla transaktioner som hävdas leda till betydande risköverföring enligt artikel 243 eller artikel 244 i förordning (EU) nr 575/2013.
- c. För att bedöma om ett institut som är originator uppfyller kraven i artiklarna 243.4 och 244.4 i förordning (EU) nr 575/2013.

4. Förutom de uppgifter som ska lämnas till EBA i enlighet med artiklarna 243.6 och 244.6 i förordning (EU) nr 575/2013 bör behöriga myndigheter årligen lämna uppgifter till EBA om de transaktioner som avses i punkt 3.1 i dessa riktlinjer genom att använda mallen i bilaga 1.

2. Allmänna principer

1. Ett institut som är originator som uppfyller villkoren i punkterna a eller b i artikel 243.2 eller artikel 244.2 i förordning (EU) nr 575/2013 får vid traditionell värdepapperisering undanta de värdepapperiserade exponeringarna från beräkningen av riskvägda exponeringsbelopp och, i relevanta fall, förväntade förlustbelopp, och vid syntetisk värdepapperisering beräkna riskvägda exponeringsbelopp och, i relevanta fall, förväntade förlustbelopp för de värdepapperiserade exponeringarna i enlighet med artikel 249 i förordning (EU) nr 575/2013, såvida inte den behöriga myndigheten i det enskilda fallet fastställer att en

betydande kreditrisk inte ska anses ha överförts till tredje parter eller att något av villkoren i artikel 243.5 eller artikel 244.5 i förordning (EU) nr 575/2013 inte har uppfyllts beträffande denna värdepapperisering.

2. Behöriga myndigheter bör se till att det finns förfaranden för att upptäcka värdepapperiseringstransaktioner som, trots att punkterna a eller b i artikel 243.2 eller artikel 244.2 i förordning (EU) nr 575/2013 är uppfyllda, bör granskas ytterligare av den behöriga myndigheten i enlighet med avdelning III i dessa riktlinjer, för att bedöma om transaktionen verkligen har lett till en motsvarande överföring av kreditrisk till tredje parter.
3. Villkoren för betydande kreditrisköverföring till tredje parter bör uppfyllas fortlöpande.
4. Institut som är originatorer bör bedöma beroendet av externa kreditvärderingar i sina analyser av transaktioner som hävdas leda till betydande kreditrisköverföring och förhållandet mellan sådana externa kreditvärderingar och interna kreditvärderingar.

Avdelning II – Kriterier för behöriga myndigheter vid tillämpning av artikel 243.2 eller artikel 244.2 i förordning (EU) nr 575/2013

3. Kriterier för att fastställa när behöriga myndigheter bör göra en samlad översyn av betydande risköverföring vid tillämpning av artikel 243.2 eller artikel 244.2 i förordning (EU) nr 575/2013
1. När det gäller värdepapperiseringstransaktioner som uppfyller villkoren för betydande risköverföring enligt punkterna a eller b i artikel 243.2 eller artikel 244.2 i förordning (EU) nr 575/2013 bör behöriga myndigheter göra en samlad översyn i enlighet med punkterna 4–10 i avdelning III i dessa riktlinjer, om någon av följande omständigheter i den icke uttömmande förteckningen nedan föreligger:
 - a. Särskild information indikerar att tjockleken på värdepapperiseringens trancher som används som relevanta trancher för att påvisa betydande risköverföring enligt artikel 243.2 eller artikel 244.2 i förordning (EU) nr 575/2013 kanske inte är tillräcklig för att anta en motsvarande betydande kreditrisköverföring till tredje parter när det gäller i) den särskilda kreditriskprofilen, och ii) motsvarande riskvägda exponeringsbelopp för de värdepapperiserade exponeringarna i denna värdepapperisering.
 - b. Tvivel kring om ett externt kreditvärderingsinstituts kreditvärdering är korrekt.
 - c. Förluster som uppstått avseende de värdepapperiserade exponeringarna under tidigare perioder eller annan information visar följande:

- i. Ett instituts skäliga estimat av den förväntade förlusten när det gäller de värdepapperiserade exponeringarna fram till transaktionens förfall i enlighet med punkt b i artikel 243.2 eller artikel 244.2 i förordning (EU) nr 575/2013 kan vara för lågt för att betydande kreditrisk ska anses ha överförts till tredje part. Transaktionens totala löptid bör beaktas, inbegripet eventuell överskottsmarginal.
- ii. Den marginal genom vilken de värdepapperiseringspositioner som skulle bli föremål för avdrag från kärnprimärkapitalet eller en riskvikt på 1 250 % överstiger det skäliga estimatet av den förväntade förlusten fram till transaktionens förfall kan vara för liten för att en betydande kreditrisk ska anses ha överförts till tredje part.
- d. De höga kostnader som institutet som är originator ådragit sig för att överföra kreditrisken till tredje parter genom en särskild värdepapperisering visar att den betydande kreditrisköverföring som formellt har skett enligt punkterna a eller b i antingen artikel 243.2 eller artikel 244.2 i förordning (EU) nr 575/2013 i själva verket kan ha urholkats av de höga kostnaderna för denna överföring av kreditrisk.
- e. Ett institut som är originator avser att påvisa betydande risköverföring till tredje parter i enlighet med punkterna a eller b i antingen artikel 243.2 eller artikel 244.2 i förordning (EU) nr 575/2013 i avsaknad av en kreditvärdering från ett externt kreditvärderingsinstitut för de relevanta trancherna.
- f. Värdepapperiseringstransaktioner av portföljer i handelslagret.
- g. Värdepapperiseringstransaktioner med andra köp- och säljoptioner än de optioner som inte anses hindra en faktisk överföring av kreditrisk i enlighet med punkterna 5.2, 5.3 och 5.4 i dessa riktlinjer.

Avdelning III – Krav för behöriga myndigheter vid tillämpning av artikel 243.4 eller artikel 244.4 i förordning (EU) nr 575/2013 och vid tillämpning av artikel 243.2 eller artikel 244.2 i förordning (EU) nr 575/2013 om någon av omständigheterna i avdelning II föreligger

4. Bedömning av om den kreditrisk som överförs är betydande

1. Behöriga myndigheter bör bedöma den dokumentation och de belägg som läggs fram av institut som är originatorer rörande värdepapperiseringen för att fastställa om en motsvarande kreditrisk har överförts till tredje parter, och kräva ytterligare information om det behövs för denna bedömning. Behöriga myndigheter bör i förekommande fall lägga särskild vikt vid bl.a. följande faktorer:
 - a. De riskvägda exponeringsbeloppen och, i relevanta fall, de förväntade förlustbeloppen som beräknats för de värdepapperiserade exponeringarna före värdepapperisering och motsvarande belopp för de trancher som överförs och behålls av institutet som är originator efter värdepapperiseringen.
 - b. När det gäller hur institut som är originatorer bevisar betydande risköverföring i enlighet med artikel 243.4 eller artikel 244.4 i förordning (EU) nr 575/2013, vilka metoder som har använts för att visa att den kreditrisk som har överförts motsvarar den potentiella reduceringen av kapitalbaskraven.
 - c. I fall där institutet som är originator har använt interna modeller för att visa att en betydande kreditrisk har överförts, om dessa modeller är tillräckligt säkra och i fall där externa modeller har använts, om dessa modeller har integrerats i de ordinarie processer hos institutet som är originator, samt om institutet som är originator har tillräckliga kunskaper om hur modellen fungerar och om dess underliggande antaganden.
 - d. I fall där institutet som är originator har tillämpat särskilda stressantaganden på poolen av underliggande tillgångar, om antagandena är lämpliga och hur dessa och de beräknade förluster som de resulterar i står sig i jämförelse med de som används i tillsynsmyndigheters stresstester eller med andra empiriska datakällor, t.ex. kreditvärderingsinstitut.
2. Behöriga myndigheter bör undersöka om institutet som är originator har tillräckliga kunskaper om de underliggande tillgångarna för att kunna göra en lämplig analys av överföringen av kreditrisk och även undersöka om det finns en idiosynkratisk risk i portföljen, som inte fångas upp av kreditriskbedömningen eller kapitalberäkningarna som görs av

institutet som är originator. Idiosynkratisk risk bör fångas upp genom mer konservativa antaganden än ett standardbasscenario. Sådana konservativa antaganden bör försöka fånga upp idiosynkratisk risk som i tillämpliga fall kan motsvara ett "stressscenario".

3. I fall där institutet som är originator förlitar sig på en formelbaserad metod för att fastställa sina kapitalbaskrav efter värdepapperiseringen bör behöriga myndigheter undersöka hur känsliga kapitalbaskraven för värdepapperiseringspositioner som behålls av institutet som är originator är för förändringar i de underliggande parametrarna för metoden för intern riskklassificering. Om kapitalkraven för de behållna värdepapperiseringspositionerna är mycket känsliga för små förändringar i dessa parametrar är det inte lika troligt att en motsvarande kreditrisk har överförts.

5. Bedömning av strukturella faktorer

1. Behöriga myndigheter bör bedöma om det finns strukturella faktorer i en transaktion som kan undergräva den påstådda överföringen av kreditrisk till tredje parter, t.ex. köpoptioner eller andra överenskommelser som, när det gäller traditionell värdepapperisering, ökar sannolikheten för att tillgångarna kommer att återföras till balansräkning hos institutet som är originator eller, när det gäller syntetisk värdepapperisering, ökar sannolikheten för att kreditriskskyddet kommer att upphöra före transaktionens förfallodag.
2. När det gäller traditionella värdepapperiseringar bör behöriga myndigheter bara anse att följande köpoptioner som beviljats institutet som är originator inte inverkar menligt på en faktisk överföring av kreditrisk, under förutsättning att köpoptionerna inte ger institutet som är originator rätt att återköpa den överförda exponeringen från förvärvaren för att ta hem vinsterna eller åter påta sig den överförda kreditrisken:
 - a. Köpoptioner som bara kan utnyttjas om lagstiftningen eller skattereglerna förändras på ett sätt som påverkar innehållet i avtalet om en värdepapperiseringstransaktion eller som påverkar den ekonomiska nyttan av varje värdepapperiseringstransaktion för någon av parterna i transaktionen.
 - b. Stådoptioner som uppfyller villkoren i artikel 243.5 f i tillsynsförordningen.

När det gäller syntetiska värdepapperiseringar behöver behöriga myndigheter inte beakta köpoptioner som uppfyller kriterierna i punkt 5.2 a eller 5.2 b.

3. Vidare, och för att undvika eventuell osäkerhet, bör optioner som beviljas investerare vid traditionell värdepapperisering – förutom optioner som bara kan utnyttjas om institutet som är originator bryter mot avtalet – av behöriga myndigheter anses hindra en originator från att uppnå en faktisk överföring av kreditrisk.
4. När det gäller syntetisk värdepapperisering bör optioner som beviljas investerare i värdepapperiseringar eller tillhandahållare av kreditriskskydd och som bara kan utnyttjas om andra parter i transaktionen bryter mot avtalet av behöriga myndigheter inte anses hindra

ett institutet som är originator från att uppnå en faktisk överföring av kreditrisk, under förutsättning att kraven i artikel 244.5 c i tillsynsförordningen är uppfyllda. Alla andra optioner som beviljas investerare i värdepapperiseringar eller tillhandahållare av kreditriskskydd bör bedömas av behöriga myndigheter, eftersom de kan leda till ytterligare kapitalbaskrav på grund av löptidsobalanser.

5. Behöriga myndigheter bör undersöka om institutet som är originator tidigare har återköpt transaktioner för att skydda investerare och om institutet som är originator har följt reglerna om implicit stöd som fastställs i artikel 248 i förordning (EU) nr 575/2013, för att se till att risken verkligen har överförts.
6. Om transaktionerna omfattar påfyllnadsperioder bör behöriga myndigheter bedöma godkännandekriterier för tillgångarna i den underliggande poolen och ta ställning till lägsta och högsta kvalitet på godkända tillgångar, samt om tillgångarna kan användas som substitut i strukturen i syfte att skydda investerarna från förluster och samtidigt öka kreditrisken för institutet som är originator för att se till att denna risk verkligen har överförts.
7. Behöriga myndigheter bör undersöka om transaktionen innefattar någon inbäddad mekanism från början som över tiden minskar beloppet på den kreditrisk som överförs av institutet som är originator till tredje parter på ett oproportionerligt sätt.

6. Bristande överensstämmelse mellan kreditriskskydd och underliggande tillgångar vid syntetisk värdepapperisering

1. Behöriga myndigheter bör undersöka om det finns löptids- eller valutaobalanser mellan det skydd som ges och de underliggande tillgångarna. När de tar ställning till skyddets löptid bör behöriga myndigheter undersöka om köpoptioner eller andra faktorer kan minska skyddets löptid i praktiken och hur detta står i förhållande till den förväntade tidpunkten för fallissemang beträffande tillgångspoolen.
2. Behöriga myndigheter bör bedöma löptidsobalanser för transaktioner där tillgångspoolen kan fyllas på genom att institutet som är originator lägger in tillgångar med längre löptid i slutet av skyddsperioden, vilket ökar eventuella löptidsobalanser.
3. Behöriga myndigheter bör bedöma valutaobalanser för transaktioner där tillgångspoolen har en annan valutaprofil än skulderna. När sådana obalanser uppstår bör lämpliga värderingsavdrag tillämpas på den eftersträlvade kapitallättningen i enlighet med behöriga myndigheters uppfattning. Riskreduceringsinstrument som valutaswappar bör bedömas utifrån den balans som swappas, swappens längd och eventuella villkorsbestämmelser.

7. Frågor om kreditriskskydd vid syntetisk värdepapperisering

1. Om värdepapperiseringen är syntetisk och sker med hjälp av ett kreditderivat eller en garanti bör behöriga myndigheter se till att den uppfyller alla relevanta krav i förordning (EU) nr 575/2013 och ger tillräcklig betalningssäkerhet för att inte urholka överföringen av kreditrisk. Om kreditriskskyddet är betalt bör säkerhetsarrangemangen beaktas, bl.a. att de uppfyller alla relevanta krav i förordning (EU) nr 575/2013 för betalt kreditriskskydd. Om kreditriskskyddet inte är betalt bör behöriga myndigheter undersöka om det finns lämpliga arrangemang som säkerställer att betalning sker i tid.
2. Behöriga myndigheter bör beakta vilka kredithändelser som omfattas av kreditriskskyddet (t.ex. om det täcker normala kredithändelser som konkurs, betalningsinställelse eller omstrukturering av lån).
3. Om premier som betalas till tillhandahållare av kreditriskskydd inte redovisas i resultaträkning för institutet som är originator bör behöriga myndigheter undersöka om premierna är alltför höga och urholkar den betydande risköverföringen. Detta kan bedömas på flera sätt, t.ex. genom att de premier som betalas jämförs med i) avkastningen på tillgångspoolen, ii) vilka förluster som täcks av skyddet, iii) skäliga marknadspriser, eller iv) någon kombination av dessa olika faktorer. Behöriga myndigheter bör även undersöka om det finns andra inslag i transaktionen förutom premier, t.ex. avgifter, som i praktiken ökar kostnaderna för skyddet på ett sätt som urholkar överföringen av kreditrisk.
4. Om premierna betalas i förskott eller inte är kopplade till förluster i den tillgångspool som skyddas eller på annat sätt garanteras, bör behöriga myndigheter ta ställning till om detta reducerar överföringen av kreditrisk.

8. Betydande risköverföring till tredje parter

1. Behöriga myndigheter bör bedöma om betydande kreditrisk överförs till tredje parter som inte har någon koppling till institutet som är originator på ett sätt som kan urholka överföringen av kreditrisk. Behöriga myndigheter bör när de bedömer överföringen av betydande risk undersöka eventuella relevanta kopplingar mellan investerarna eller tillhandahållarna av kreditriskskydd och institutet som är originator, och om institutet som är originator förser tredje parter med betydande finansiering.

9. Kreditbetyg

1. Om ett institut som är originator använder den externkreditvärderingsmetod som anges i artikel 261 i förordning (EU) nr 575/2013 för att beräkna kapitalbaskraven för sina exponeringar för en värdepapperisering, bör behöriga myndigheter undersöka om det kreditvärderingsinstitut som väljs, såvitt de behöriga myndigheterna känner till, har lämplig erfarenhet och expertis när det gäller den tillgångsklass som bedöms.

10. Interna riktlinjer för bedömning av överföring av kreditrisk och betydande risköverföring

1. Behöriga myndigheter bör undersöka om institutet som är originator har lämpliga interna riktlinjer för att göra egna bedömningar av överföring av kreditrisk och betydande risköverföring. Detta bör inte bara innefatta en första bedömning av transaktionen när institutet som är originator för första gången ansöker om att värdepapperiserade exponeringar ska undantas från beräkningen av riskvägda exponeringsbelopp och, i relevanta fall, förväntade förlustbelopp, utan även en fortlöpande bedömning av den betydande risköverföringen under transaktionens löptid.

Avdelning IV – Krav för institut som är originatorer

Del 1 – Allmänna krav för alla transaktioner som hävdas leda till betydande kreditrisköverföring enligt artiklarna 243 och 244 i förordning (EU) nr 575/2013

11. Krav när det gäller betydande risköverföring

1. Institut som är originatorer bör lämna all begärd information till den behöriga myndigheten rörande de värdepapperiseringar som de vill bevisa leder till betydande risköverföring, så att den behöriga myndigheten kan bedöma den betydande risköverföringen till tredje parter på det sätt som anges i avdelningarna I–III i dessa riktlinjer.
2. Institut som är originatorer bör till den behöriga myndigheten åtminstone anmäla värdepapperiseringar som de vill bevisa leder till betydande risköverföring, vars struktur och portföljsammansättning skiljer sig från tidigare transaktioner som institutet har anmält.

12. Styrning och riktlinjer när det gäller bedömningar av betydande risköverföring

1. Institut som är originatorer bör ha en styrningsprocess för bedömningar av transaktioner som hävdas leda till betydande risköverföring. Processen bör ge information om relevanta kommittéer, eventuella interna godkännandeförfaranden och påvisa en lämplig delaktighet för intressenter och en lämplig revisionskedja när det gäller dokumentationen.
2. Institut som är originatorer bör ha lämpliga system och kontroller när det gäller betydande risköverföring genom värdepapperisering, bl.a. för den fortlöpande övervakningen av kraven när det gäller betydande risköverföring, minst en gång i kvartalet under de relevanta transaktionernas hela löptid.
3. Institut som är originatorer bör ha riktlinjer och metoder för att se till att kraven när det gäller betydande risköverföring uppfylls fortlöpande i enlighet med artiklarna 243 och 244 i förordning (EU) nr 575/2013.

Del 2 – Särskilda krav för institut som är originatorer för att uppfylla kraven i artikel 243.4 eller artikel 244.4 i förordning (EU) nr 575/2013

13. Riskhantering och självutvärdering

1. Institut som är originatorer bör ha riktlinjer och metoder för att se till att det för eventuella reduceringar av kapitalbaskraven som uppnås genom värdepapperisering finns en motsvarande kreditrisköverföring till tredje parter.
2. Riktlinjer för betydande risköverföring bör ingå i de mer övergripande strategierna för kapitalallokering hos institut som är originatorer. Särskilt bör riktlinjerna för kreditrisköverföring och betydande risköverföring hos institut som är originatorer beskriva hur transaktioner som hävdas leda till betydande risköverföring sammanfaller med riskhanteringsstrategierna och den interna kapitalallokeringen.
3. Institut som är originatorer bör bedöma de risker som är involverade i potentiella transaktioner som hävdas leda till betydande risköverföring, bl.a. genom att bedöma risken beträffande underliggande tillgångar, själva värdepapperiseringsstrukturen och kreditriskerna i trancherna, samt andra relevanta faktorer som påverkar kreditrisköverföringens innebörd.
4. När de gör sin bedömning av betydande risköverföringar bör institut som är originatorer även undersöka om den eventuella reduceringen av kapitalbaskraven överensstämmer med den överföring av ekonomisk risk som uppnås, t.ex. genom att jämföra värdepapperiseringens effekter på deras ekonomiska kapital och på deras kapitalbaskrav.
5. Institut som är originatorer bör analysera om de har råd med premierna i de relevanta transaktionerna mot bakgrund av sin vinst, sitt kapital och sitt allmänna finansiella tillstånd.

14. Andra krav

1. Institut som är originatorer bör använda lämpliga metoder och förfaranden för att bedöma och påvisa betydande risköverföring.
2. Institut som är originatorer bör när de bedömer en betydande risköverföring beakta förväntade förluster och ej förväntade förluster när det gäller de värdepapperiserade tillgångarna under hela transaktionens löptid.
3. Institut som är originatorer bör när de bedömer en betydande risköverföring beakta transaktionens struktur och värdepapperiseringens strukturella inslag, t.ex. om det är en kontanttransaktion eller en syntetisk transaktion, eventuella risksäkringsmetoder eller löptidsobalanser.

4. För att upptäcka faktorer som kan urholka överföringen av kreditrisk och den betydande risköverföringen till tredje parter bör institut som är originatorer bedöma graden av kreditriskreducering eller kreditrisköverföring till följd av en transaktion och i detta sammanhang bl.a. ta hänsyn till följande faktorer, i den mån de är tillämpliga:
- a. En jämförelse av nuvärdet av premier och andra kostnader som ännu inte inräknats i kapitalbasen i förhållande till förluster på de skyddade exponeringarna i olika stressscenarier.
 - b. Priset på transaktionen i förhållande till marknadspriser, varvid hänsyn ska tas till premiebetalningar.
 - c. Tidpunkten för betalningar inom transaktionen, inbegripet potentiella tidsmässiga skillnader mellan institut som är originatorens avsättningar för eller nedskrivningar av skyddade exponeringar och betalningar av den som säljer skyddet.
 - d. En granskning av tillämpliga inlösendatum för att bedöma kreditskyddets sannolika längd i förhållande till potentiella tidpunkter för framtida förluster på de skyddade exponeringarna.
 - e. En bedömning av motpartsrisk, i synnerhet en analys av huruvida vissa omständigheter kan leda till att institutet som är originator blir mer beroende av den motpart som tillhandahåller kreditriskskyddet, samtidigt som motpartens förmåga att fullgöra sina åtaganden försämras.
 - f. Typen av kopplingar mellan de olika parter som deltar i transaktionen (originator, arrangör, investerare, säljare av kreditriskskydd etc.).
 - g. Förekomsten av implicita former av kreditförstärkning.
 - h. Tjockleken på mezzanine-trancher och lägre prioriterade trancher i förhållande till de underliggande exponeringarnas kreditriskprofil.
 - i. En bedömning av kreditrisken i de underliggande tillgångarna, vilken kan göras genom stresstester avseende de underliggande tillgångarna, en bedömning av betalningsprofilen för exponeringen mot de underliggande tillgångarnas kreditrisk, bedömning av grundläggande kreditriskfaktorer (dvs. LGD (*loss given default*, förlust vid fallissemang), PD (*probability of default*, sannolikhet för fallissemang), EAD (*exposure at default*, exponering vid fallissemang) etc.).

Avdelning V – Slutbestämmelser och genomförande

Nationella behöriga myndigheter bör genomföra dessa riktlinjer genom att införliva dem i sina tillsynsrutiner inom sex månader efter antagandet. Nationella behöriga myndigheter bör därefter se till att instituten följer riktlinjerna beträffande alla transaktioner som påbörjas efter det att riktlinjerna har antagits.

Bilaga 1 – Rapporteringsmall för behöriga myndigheter

Den behöriga myndighetens namn	Transaktion X
Datum för nationell tillsynsmyndighets bedömning:	DD/MM/ÅÅÅÅ
Resultat av nationell tillsynsmyndighets granskning:	
Tillsynsförordningen – tillämpad artikel:	<243.2, 243.4, 244.2, 244.4>
Skäl till samlad bedömning:	<Riktlinjernas avdelning II, punkt 1, annat>
Köption för originatorn ingår i transaktionen:	<ja, nej>
Typ av säkerhet:	{RMBS, CMBS, studielån, företagslån, högrisklån (leveraged loans), affärsfastighetslån, handelslån etc.}
Referensvaluta ("Ccy"):	
Transaktionens teoretiska värde (i Ccy):	mm
Riskvägda tillgångar före värdepapperisering (i Ccy):	mm
Kapitalavdrag före värdepapperisering (i Ccy):	mm
Riskvägda tillgångar motsvarande kapitalavdrag före värdepapperisering (i Ccy):	= Kapitalavdrag före värdepapperisering (i Ccy) / 8 %
Totala riskvägda tillgångar motsvarande värdepapperisering (i Ccy):	= Riskvägda tillgångar motsvarande kapitalavdrag före värdepapperisering (i Ccy) + Riskvägda tillgångar före värdepapperisering (i Ccy)
Riskvägda tillgångar efter värdepapperisering på behållna trancher (i Ccy):	mm
Kapitalavdrag efter värdepapperisering (i Ccy):	mm
Riskvägda tillgångar motsvarande kapitalavdrag efter värdepapperisering (i Ccy):	= Kapitalavdrag efter värdepapperisering (i Ccy) / 8 %
Totala riskvägda tillgångar motsvarande efter värdepapperisering (i Ccy):	= Riskvägda tillgångar motsvarande kapitalavdrag efter värdepapperisering (i Ccy) + Riskvägda tillgångar efter värdepapperisering på behållna trancher (i Ccy)
Reducering av riskvägda tillgångar som eftersträvas (i Ccy):	Totala riskvägda tillgångar motsvarande före värdepapperisering (i Ccy) – Totala riskvägda tillgångar motsvarande efter värdepapperisering (i Ccy)
Reducering av riskvägda tillgångar som eftersträvas (i %):	Reducering av riskvägda tillgångar som eftersträvas (i Ccy) / Totala riskvägda tillgångar motsvarande före värdepapperisering (i Ccy)
Tranch som är i första-förlustläge (i Ccy):	mm
Tranch som är i första-förlustläge (i %):	%
Tranch som är i första-förlustläge som behållits?:	
% Tranch som är i första-förlustläge som behållits:	%
Mezzanine-tranch (i Ccy):	mm
Mezzanine-tranch (i %):	%
Mezzanine-tranch som behållits?:	
% Mezzanine-tranch som behållits:	%
Bäst rangordnad tranch (i Ccy):	mm
Bäst rangordnad tranch (i %):	%
Bäst rangordnad tranch som behållits?:	
% Bäst rangordnad tranch som behållits:	%
Fästpunkt för såld risk (%):	%
Avskiljningspunkt för såld risk (%):	%
Referensportföljens storlek (i Ccy):	mm
Förväntade förluster (i Ccy):	mm
Förväntade förluster (i %):	= Förväntade förluster / Referensportföljens storlek
Förväntade + ej förväntade förluster (i Ccy):	mm
Förväntade + ej förväntade förluster (i %)	(Förväntade + ej förväntade förluster) / Referensportföljens storlek
Risköverföring som institutet som är originator hävdar har skett (%):	%

Den behöriga myndighetens namn	Transaktion X
Kvalitativ information om bedömning	Nationella tillsynsmyndigheter bör inkludera beskrivande information i bedömningen av den betydande risköverföringen och faktorer som är viktiga för godkännande, t.ex. strukturella inslag (bl.a. originatorns köpoptioner), frågor som rör syntetisk värdepapperisering, betydande risköverföring till tredje parter, kreditbetyg etc. (om det är relevant)